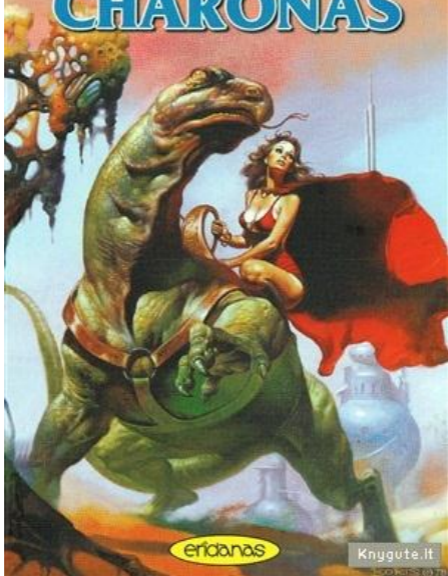

SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

73

Jack L. Chalker
CHARONAS

Jack L. Chalker
CHARONAS

Mokslinis fantastinis romanas

Žemės Konfederacija atėmė Parko Lakošo kūną ir perkėlė į jį geriausio savo agento sąmonę. Tuomet išsiuntė Lakošą į Charono planetą, kad šis pagaliau pabandytų surasti keistus ateivius, kurie paslapčia šnipinėja žmones...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
73 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Jack L. Chalker - CHARON

New York, Del Rey books, 1982

Copyright © by Jack L. Chalker, 1982

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1985

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Prologas

INFORMACIJA APMĄSTYMIUI

1

Uraganinis vėjas AL trukdė nerilams atakuoti, bet jie buvo kantrūs. Pagaliau vienas iš jų nutaikė momentą, išleido aštrius it skustuvai nagus ir iš pavėjinės pusės puolė bėgančio žmogaus link.

Tie skraidantys padarai priminė gigantiškus juodus ovalus su didžiulėmis kiaušinio formos akimis mažuose veiduose ir ilgais čiuptuvais, skrydžio metu atliekančiais atraminį uodegos vaidmenį. Jų pilvus puošė dvi kaulinės plokštės su galybe plyšių, pro kuriuos ir išlisdavo aštriausi ašmenys, sugebantys akimirksniu suraižyti bet kokią gyvą būtybę.

Žmogus beviltiškai apsidairė, bet lygioje it stiklas ir tvirtoje it betoną lygumoje nebuvo kur slėptis. Nerilas neįtikėtinu greičiu puolė bėglį, bet šis paskutinę akimirką parkrito lyg pakirstas, ir klaukusis padaras pralėkė pro šalį, vos neįsirėžęs į žemę. Žmogus žinojo, jog dėl simas tolygus mirčiai. Jis tučtuoju pašoko,

nenuleisdamas akių nuo abiejų nerilų - svarbiausia buvo neleisti jiems atakuoti drauge.

Beje, tie pusiau protingi sutvėrimai nė kiek neabejojo susirėmimo baigtimi. Milžiniškoje dykumoje žmogui vis vien nebuvo kur slėptis. Jie pasimėgauti žaidė su savo auka katę ir pelę.

Ūmai bėglys sustojo ir, staigiai atsisukęs į persekiotojus, ištiesė rankas į dangų ir iš siaubo užmerkė akis. Nerilų manymu, tai, žinoma, buvo nevirties gestas. Žmogus aiškiai tikėjosi stebuklo.

Nerilai neskubėdami nusileido žemiau ir skutamuoju skridimu smigo link savo aukos. Jų geltonos abejingos akys liepsnojo geltona ugnimi. Ūmai pasigirdo kurtinantis džeržgesys, išdžiūvusi akmenuota žemė prasivėrė ir aplinkui vienišą žmogaus figūrėlę išaugo aukšta siena. Šitokio siurprizo nesitikėję nerilai vos neįsirėžė į ją, bet paskutinę akimirką suspėjo pakilti aukštyn. Žmogų pasiekė piktas apgautų pabaisų šnypštimas. Nedovanotinas išlaidumas, pagalvojo jis, juk teko paaukoti pusę dienos skirtų vandens atsargų. Bet priedanga, regis, patikima. Žmogus atsisėdo ant žemės ir įsiklausė.

Nerilai greitai įvertino situaciją ir leidosi į at-

aką, stengdamiesi sugriauti sieną, bet jų pas- tangos buvo bergždžios - ši pasirodė besanti neįveikiama. Pabaisos neilgam atsitraukė į šalį.

Paskui virš akmeninio šulinio vėl pasirodė nerilas, bet anga padarui buvo per siaura ir ant dugno sėdinčiam žmogui niekas negrėsė.

Nerilas pamastė ir pamėgino pasiekti auką ilgu čiuptuvu: žmogui teko atsigulti, bet ant savo kūno jis vis tiek pajuto nemalonų siaubū- no prisilytėjimą. Netrukus nerilas nutraukė bergždžius mėginimus, ir žmogus lengviau at- sikvėpė. Tačiau jo jėgos beveik visiškai išseko.

Angą vėl užtemdė pasibjaurėtinas padaras, ir šulinyje pasklido klaiki smarvė. Supratę, jog išsvajoto laimikio pasiekti nepavyks, prakeikti sutvėrimai nusprendė paprasčiausiai paskan- dinti jį išmatose.

Staiga pasigirdo nežmoniškas riaumojimas, ir šešėlis akimirksniu dingo. Bet žmogus nesi- guodė tuščia viltimi - nerilas tikriausiai nulėkė ieškoti debesų, pasisotinti jų drėgme, o jo bi- čiulis, žinoma, tyko kažkur netoliese.

Debesys... Žmogus susimąstė. Ar įmanoma susitarti su dangumi? Juk ten, aukštai, debesų visuomet yra, ir nors jų drėgmės kiekis nedide-

lis, pamėginti galima...

Susikaupti... *Susikaupti!* Et, reikėjo patausoti jėgas! Žmogus prisimerkė ir pamėgino atsiriti nuo visko - visko, išskyrus VA. Tai buvo nelengva, nes klampios nerilų išmatos jau kaip reikiant įkaito ir dvokas pasidarė tiesiog nebepakeliamas. Žmogus suprato, jog reikia nešdintis iš čia - juk po karštais saulės spinduliais sukurta tvirtovė tapo labai efektyvia kepykla.

Galvok... *Galvok!* Galvok tiktai apie VA...

Ji padėjo jam sukurti šią priedangą, bet dabar reikėjo kažko visiškai naujo. Valios pasitangomis žmogus nukreipė savo VA link dykumos VA ir pajuto kontaktą.

Nerilai dingo, bet netoliese atsirado krūmokšniai, kurių anksčiau nebuvo. Žmogus nusišypsojo: tiems padarams nė netoptelėjo, jog augalai čia netinka taip pat, kaip ir patys nerilai.

Beje, juoktis, tiesą sakant, nebuvo iš ko: jie, be jokios abejonės, yra tinkamai paruošti ir dabar pasiryžę laukti nors ir iki pasaulio pabaigos, kad tik įvykdytų įsakymą. Kas ten žino, galbūt tai netgi paties Moraho įsakymas.

Žmogus beveik fiziškai juto viską aplink,

netgi tirštą, karštą orą persmelkusią VA, bet jam reikėjo įsiskverbti kaip galima aukščiau - jis vylėsi, jog pasiekiamumo ribose atsiras pakankamai jo plano įgyvendinimui reikalingų debesų.

Ir jų ištis buvo - nors labai aukštai ir labai toli viens nuo kito. Žmogus neskubiai ir atsargiai paveikė debesų VA, sujungdamas juos sudarančias vandens molekules. Lašai darėsi vis didesni: virš mažytės tvirtovės dykumos viduryje kaupėsi milžiniškas audros debesis.

Žmogus mobilizavo visus rezervas ir vis tik abejojo, ar jam pakaks jėgų. Turi, turi pakakti...

Du naujai atsiradę krūmai sukrutėjo ir vėl pavirto nerilais. Buki padarai negalėjo suprasti, kas dedasi: juos uždengė milžiniškas šešėlis, smarkiai atšalo. Kurį laiką jie blaškėsi tarp savisaugos instinkto ir būtinybės vykdyti įsakymą, bet, nukritus pirmiesiems lašams, nugalėjo baimė. Nerilai skubiai pakilo ir greitai puolė šalin, kuo toliau nuo nesuvokiamo debesies.

Keturiasdešimties metrų spinduliu aplinkui šulinį lijo nestiprus, monotoniškas lietus. Negaišdamas laiko, žmogus sunaikino akmeninę priedangą ir žengė pirmyn. Jį nuo galvos iki kojų dengė nerilų išmatos: žmogus nusimetė

viską, išskyrus juodą odinį diržą su tuščia gertuve, ir kelias minutes pastovėjo, mėgaudamasis nuoga jo kūną prausiančiu vėsiu lietumi. Beje, delsti negalima. Debesis nedidelis, ir lietus bet kurią akimirką gali išsekti.

Supratę, jog keistą audrą sukėlė jų auka, nerilai jau pleveno prie debesies krašto, laukdami liūties pabaigos.

Išdžiūvusi dirva, kuri dešimtmečius nematė nė menkausio lietaus lašelio, netrukus virto slidžia klampyne. Žmogus vargiai kilnojo kojas, o debesį paklusniai sklendė virš jo galvos. Paskui debesį sekė nerilai: didžiuliai lašai galėjo pakenkti jų švelniems sparnams, bet padarai žinojo, kad lietus ilgai netruks...

Ir išties: kai iki kalnų, išaugusių tiesiai iš įkaitusio plokščiakalnio, beliko koks šimtas metrų, jis ėmė sekti. Jokia VA nepajėgs pratęsti lietaus, jei debesyse nebeliko vandens, o naujam ciklui - išgarinimui, kondensacijai ir naujai liūčiai - jau nebebuvo laiko. Lašai retėjo tiesiog akyse.

Bet nerilai įtarė eilinius spąstus ir pulti nesukubėjo. Žmogus pasinaudojo jų sutrikimu ir kiek įkabindamas nuskuodė link išganingų keterų.

Vienas nerilas įspėjo aukos ketinimus ir šnypšdamas puolė jai įkandin. Jis pavijo žmogų uolų papėdėje ir su baisia jėga trenkėsi į nugarą. Nelaimingasis klykdamas susmuko ant akmenų, bet nerilas beskubėdamas pamiršo išleisti ašmenis, ir žmogus nepavirto kruvina skerdena.

Beveik praradęs sąmonę, jis vis tik sugebėjo išliužti į artimiausią properšą ir prisipausti prie išganingo akmens. Vis dėlto jis juos apgavo! Dabar jį apgins pati gamta, ir jam nebėra ko jaudintis. Jis iš paskutiniųjų įsispraudė gilyn ir dar spėjo pagalvoti apie tą palaimą, kurią jam atneš mirtis.

- Džatikai? - prislopintas balsas sklido iš kažkokių neapsakomų tolių.

"Eik šalin! - meldė nusikamavusios smegenys. - Aš jau miręs! Leisk bent dabar pailsėti!"

- Džatikai, aš žinau, kad mane girdi. Tai aš, Korilas! Tu privalai man atsakyti!

Dabar balsas girdėjosi aiškiau, ir jo valdingam tonui buvo neįmanoma nepaklusti.

- Aš miręs... - vos girdimai suniurnėjo Džatikas. - Palik mane...

- Taip, tu tikrai miręs, - sutiko Korilas, - ir čia aš bejėgis. Bet kol tavo VA dar kovoja, tu gali kalbėti. Džatikai, padėk! Tu buvai drąsus ir ištikimas, bet dabar tavo pareiga ne išeiti, o pasakyti svarbiausia.

Smegenys atsisakė mąstyti. Svarbiausia?... O taip... Misija...

- Kur likusieji, Džatikai? Kur?

Likusieji... Likusieji...

- Žuvo... Visi žuvo.

- Vadinasi, tu - paskutinis. Greičiau, Džatikai, aš negalėsiu ilgai tavęs išlaikyti. Ar tu ten buvai? Matei pasitarimą?

Pasitarimą? Kokį pasitarimą? Atmintį gaubė migla. O Dieve!

- Taip. Ant Deimantinės Uolos susirinko visi Valdovai... Visi keturi. Ir *kiti* - o Viešpatie!

- Kokie *kiti* - prisimink, Džatikai! Pasistenk! Kas jie? Į ką panašūs?

- Tikri pabaisos... Visi ilgais apsiaustais, bet to nepastebėti tiesiog neįmanoma... Jie šlykštūs. Tai kažkokio mums nežinomo klaikaus pragaro išperos... Siaubingi, glitūs... Tikriausiai jų prakeikta tėvynė kažkur labai toli, žmonija jos dar nepasiekė.

- Jie sudarė sąjungą?

- Taip! Korilai, tu privalai juos sunaikinti! Vardan to, kas šventa! O Dieve, ką jie daro su žmonėmis! Neduok Dieve tau susidurti su kažkuo panašiu. Latiras ir Morahas paprasčiausiai kuoktelėjo.

- Kokie jie? Prisimink, Džatikai, prisimink!

- Jie tokie bjaurūs, kad mane tiesiog paralyžiavo... Gleivėti minkštakūniai... Korilai, tai tikri šėtonai! Žmonija tokių nė nesapnavo. Jie prarys visą žmonių giminę, o po to ir Keturis Valdovus. Korilai, tu privalai...

- Džatikai! *Džatikai, pakenték dar truputį!!! Pakenték!!!* Man reikia žinoti... Velniai rautų, ką gi daryti? Nejaugi tai viskas?

Korilas atsiduso, susimąstęs palingavo galvą, o paskui pakilo, pasitraukė nuo nebegyvo kūno ir apsidairė. Greta raitydamiesi merdėjo nerilai.

Jis atsisveikindamas atidžiai apžvelgė dykumą. Anksčiau ar vėliau eilinis būrys aptiks šią vietą ir pamatys tik viena: būtent čia įvyko paskutinis susirėmimas, kuriame žuvo visi - ir nerilai, ir Džatikas. Norint užmušti šiuos skraidančius padarus, reikia neįtikėtinos, siaubingos jėgos, bet žmogaus lavonas ir liūtis pėdsakai išsklaidys visas abejones. Tik gaila, kad

jis, Korilas, pavélavo...

Bet informacija, kurią suspėjo perduoti Džatikas, išties neįkainojama. Kitais kanalais gautos žinios pasitvirtino, ir dabar Korilas buvo tikras, jog pildosi patys niūriausi jo įtarimai. Bet jis jau senas - senas ir vienišas. Jis turi milžinišką galią, bet metai eina, o jėga ir ištvermė irgi turi savo ribas.

Jam reikia naujo būrio. O jį surinkti ne taip jau paprasta - ypač dabar, kai kiekvieną jo žingsnį akylai seka Metjuz. Iki šiol ji manė, kad nė vienas jo ryšininkas nesugebėjo atlikti užduoties, bet kai žuvusįjį atpažins, ji, be abejo, supras klydusi.

Beje, trauktis jau per vėlu. Kad ir kokia menka būtų pergalės tikimybė, jis privalo kautis. Paskutiniai Džatiko žodžiai nesumenkino jo ryžto. Jis gimė toli nuo čia, per savo gyvenimą daug matė ir patyrė, tad lengvai pasiduoti neketina.

Pragasas... Ko gero, šis apibūdinimas puikiai tinka ir Charonui. Čia įsikūnijo visi buvę ir esami žmonijos košmarai: klimatas, flora ir fauna atrodė tarsi tik ką nužengę iš nemirtingų Dantės "Pragaro" puslapių.

Korilas ir Džatikas perėjo visus jo ratus.

Ir kas gi galėjo šitaip išgąsdinti žmogų, jau įpratusį gyventi pragare?

Neįtikėtinais siaubingai ir šėtoniški - ką šitaip galėjo pavadinti nusikaltėlis, savo ankstesniame gyvenime buvęs žudiku sadistu, nugalabijusiu dešimtis žmonių? Tas žmogžudys nepaisė jokios moralės. Bet jis nedvejodamas ateivius pavadino šėtonais - o jo lūpose tai tikrai ne tušti žodžiai.

Bet būtent čia, Charone, Keturi Deimanto Valdovai išdrįso sudaryti su jais sutartį. Juos apsaugos jų egoizmas, liūdnai pagalvojo Korilas. Tiesa, neilgam.

Keturi Valdovai ir patys buvo tikri šėtonai. Pakanka prisiminti visą jų padarytą blogį, siekiantį netgi pačią Konfederaciją. Bet Džatikas niekada nebūtų jų pavadinęs pragaro išperomis. Ką gi jis išvydo šį kartą? Į kokią neįsivaizduojamą vergiją jie pardavė ir save, ir visą žmoniją? Ir dėl ko? Kad patenkintų savo nusikalstamą didybės maniją?..

Akmenuota dirva įkaito taip, kad nebeįmanoma buvo stovėti, bet Korilui atrodė, kad jo sielą sukaustė ledas. Jis lėtai nusigręžė nuo nejudančio kūno ir nuėjo šalin.

Stambius karo šulus siutinte siutino mintis, kad jie pražiopsojo jau seniai, pasirodo, prasi-dėjusį karą. Negana to, netgi dabar, kai prieš-šas pradėjo aktyvius veiksmus, jo vis dar ne-pajėgė aptikti.

Konfederaciją galėjai vadinti istorinio ir kul-tūrinio žmonijos vystymosi kulminacija. Toli-moje praeityje manyta, jog ekspansija į kos-mosą - efektyviausias ir priimtinausias kelias į progresą, kuriame nebebus rasinių prieštara-vimų: rungtyniavimo aistra pasirodė besanti stipresnė. Visus užvaldė sportinis azartas, ne-pavaldus nei ideologiniams, nei religiniams įsitikinimams. Tai buvo puikus stimulus.

Dvidešimtajame ir ypač dvidešimt pirmajame amžiuje politika ir diplomatija galutinai atsisakė padorumo bei sveiko proto ir nustūmė žmoniją ant katastrofos ribos - bet, laimei, tuomet šviesiausi protai prisiminė, jog žemiečiai įžengė į Mėnulį tik dėka to, jog supervalstybės surengė tikras tarpusavio varžybas - pirmąsias kosmines lenktynes. Ir nors tų dienų rungtynių dvasia neužgeso, dabar ji pasireiškė be jokios sistemos ir daugiausiai buvo skirta esamų reikmių tenkinimui....